

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Aubel Ervin pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Kozma és Fáy Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Kozma Péter) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen személyes adatok helyesbítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. február 7. napján kelt 66.P.22.050/2017/24. számú ítélete ellen a felperes részéről 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perkiöltséget.

A pártfogó ügyvéd másodfokú eljárás során felmerült költségét teljes egészében a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes az alperes munkavállalója volt. A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 16.M.2744/2008/5. számú, és a Fővárosi Bíróság 55.Mf.642.587/2008/4. számú ítéletével 3.641.429 forint elmaradt munkabér, 228.998 forint felmentésre járó átlagkereset és 457.966 forint nem jövedelempótló kártérítés, valamint kamatok megfizetésére kötelezte az alperest. Az alperes az elmaradt munkabérből 1.819.100 forintot fizetett meg az adólevonást követően a felperesnek. Miután a felperes nem értett egyet az adólevonás módjával, az alperes bankszámlájáról 2009. novemberében leemelt inkasszóval 1.731.298 forintot. Ezt követően az alperes pert indított a felperessel szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 6.P.92.735/2010. ügyszámon, és jogalap nélküli gazdagodás címén 1.731.298 forint és kamatai megfizetését követelte.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság M.4991/2012/22. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.298.063 forintot kártérítés jogcímén. Az alperes 2014. augusztus 11-én átutalt a felperes bankszámlájára 199.075 forintot, ugyanakkor a bérjegyzékben 1.930.373 forintot tüntetett fel.

Az alperes által indított perben a másodfokú bíróság 2015. március 11-én kelt 48.Pf.638.316/2014/6. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a keresetet - figyelemmel az M.4991/2012/22. számú jogerős határozatra - elutasította.

A felperes 2017. május 3-án alperes által átvett iratában kérte az alperest, hogy a valós összeget tüntesse fel, a tárolt adatokat helyesbítse, és az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Info tv.) 18. §-nak megfelelően járjon el. Az alperes 2017. május 18-án kelt válaszában arra hivatkozott, hogy felperesnek 1.731.298 forint tartozása áll fenn, azt beszámították, és a kifizetési jegyzék a NAV adatai szerint is helyes adatokat tartalmaz.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze alperest a helytelen adat helyesbítésére, a 2.298.063 forint kifizetett munkabér helyett a tényleges 199.075 forint feltüntetésére. Kérte továbbá alperes kötelezését arra, hogy mindenkit értesítsen a módosításról, ahova a helytelen adatot továbbította. Kérte, hogy az alperes igazolja, hogy az adatkezelés a jogszabályoknak megfelel, valamint a helytelen adatokat törölje.

Előadta, hogy nem közömbös a kifizetés módja, és alperes nem jogosult beszámítással élni. Utalt a Kúria Kfv.I.35.795/2012. számú döntésére, illetőleg az Alkotmánybíróság 724/B/1994. számú határozatára.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy az alperesnek joga volt a követelést beszámítani. Hivatkozott a 48.Pf.638.316/2014/6. számú ítéletre, valamint csatolta az adóhatóság két jegyzőkönyvét. Törlésre vonatkozó kereset elutasítását azért is kérte, mert eziránt a felperes korábban kérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 30.000 forint+áfa perköltséget. Megállapította, hogy a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 36.000 forint illetéket a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság döntését az Info tv. 3. § 9. és 10. pontjára, 4. § (1) bekezdésére, 18. § (1) és (2) bekezdésére, 22. § (1) bekezdésére, valamint az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 46. § (1) bekezdésére alapította. Ismertette az Alkotmánybíróság 724/B/94 számú határozatának adóhatósági minősítésre vonatkozó megállapításait.

Figyelemmel arra, hogy az alperes által megjelölt és kezelt adatot, összeget a felperes adózása miatt meg kellett küldeni az adóhatóságnak, azt a felperes személyes adatának tekintette. Vizsgálta azt is, hogy az adat megfelel-e a valóságnak. Kiemelte a felek közötti polgári perben született másodfokú határozat indokolásából, hogy a bíróság azért nem tartotta megalapozottnak a jogalap nélküli gazdagodást, mert a munkaügyi bíróság ennél magasabb összeget állapított meg a téves adóelszámolás miatt. Utalt arra is a szóban forgó ítéletben a másodfokú bíróság, hogy ez a teljesítés során beszámítható. Ezzel a beszámítással élt az alperes, vagyis nincs olyan téves adat, melyet alperesnek helyesbítenie kellene. Az hogy az alperes az átutalást jelölte meg, valóban hibás, azonban ez nem felperes személyes adata.

Megállapította, hogy a felperes az alpereshez intézett kérelmében nem kérte a kezelt adatok törlését, csak helyesbítését. Egyebekben a felperes és alperes közötti - adózásból eredő - vitát adóhatósági eljárások hivatottak rendezni. Mindezek alapján a keresetet elutasította.

A perköltségről a Pp. 78. §-a alapján határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes keresetének megfelelő marasztalását.

Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését. Egyrészt amiatt, mert nem döntött az elsőfokú bíróság a törlés iránti kereseti kérelméről, másrészt a Pp. 3. § (3) bekezdésének érdemi döntésre kiható megsértésére hivatkozott. Az elsőfokú bíróság a jogvita

eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, a sikertelenség következményeiről semmiféle előzetes tájékoztatást nem adott.

Megváltoztatási kérelmét arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy elbírálásakor figyelmen kívül hagyta az előzményperekben született jogerős bírósági ítéletek megállapításait és az általa beterjesztett egyéb okirati bizonyítékok tartalmát, valamint a releváns jogszabályokat.

Kiemelte, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959-es Ptk.) rendelkezéseinek értelmében az alperes és közötté az elszámolásban a beszámítás jogintézményének alkalmazása kizárt az 1959-es Ptk. 297. § (4) bekezdésére figyelemmel. Az elsőfokú bíróság ezért alaptalanul állapította meg, hogy az alperes és közte kialakult elszámolásban sor kerülhetett a beszámítás jogintézményének az alkalmazására.

Hangsúlyozta, hogy az inkasszóra az adott okot, hogy az alperes az 55.Mf.6452.587/2008/4. számú jogerős ítélet rendelkezését, amely őt elmaradt munkabére megfizetésére kötelezte, számára vagyoni hátránnyal járó módon hajtotta végre. Hivatkozott arra, hogy a polgári ügyben 2015. március 11-én született jogerős döntés, 48.Pf.638.316/2014/6. számon, az elsőfokú bíróság félreértette az ítéletet, az hipotetikus fejtegetést tartalmazott, nem tartalmaz a felekre nézve kötelezést, marasztalást, ami beszámítható lenne.

Kiemelte, hogy az alperes 2014 július-augusztusában elektronikus úton és manuális módon valótlan tartalmú személyes adatokat hozott létre a személyéhez kapcsolhatóan. Ezekkel a valótlan adatokkal adatkezelést végez, adatszolgáltatásra felhasználja. Az alperes informatikai rendszerében, adatbázisába, adatállományába feltöltött, majd 2014. augusztus 8-án papír alapú, hó végi fizetési jegyzék 2014. július elnevezésű kinyomtatott bizonylaton feltüntetett személyes adatai azt tartalmazzák, hogy a cég 2014. július végi átutalással 1.930.373 forintot ténylegesen átutalt a részére. A pénzügyi igazolás szerint azonban a tranzakció tényleges összege 199.075 forint értékű volt.

Hangsúlyozta, hogy az adóhatóság a módosítási kérelmét azért utasította el, mert a központi informatikai rendszer a kifizetői adatokat változatlan formában jeleníti meg, és a kifogásolt személyes adatai tekintetében nem a közigazgatási szerv, hanem a cég minősül az Info tv. szerinti adatkezelőnek, az adathelyesbítési kérelmét, ezért volt munkáltatójánál kell előterjeszteni. Kifogásolta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy az alperes által dokumentált valótlanság a bankszámlájára átutalt 1.930.373 forintról, nem számít személyes adatnak. Ez a következtetés ellentétes az Info tv. 3. § 2. pontjának értelmezésével.

Kiemelte az adattörlési kérelme kapcsán, hogy az alperes bankszámlájáról 2009. november 10-én azonnali beszédési megbízással általa ténylegesen megszerzett és a fizetési számláján jóváírt 1.731.298 forintot kitevő összeggel nem tartozott az alperesnek. Az alperes 2014. augusztus 22-én olyan valótlan tartalmú személyes adatokat hozott létre manuálisan a személyéhez kapcsolhatóan, amely szerint adósa volt, vele szemben jogerős bírósági döntés által meghatározott követelése állott fenn, és erre tekintettel jogszerűen élt a beszámítás jogintézményével a javára 2014. július 2-án jogerősen megítélt jövedelempótló kártérítés teljesítésekor.

Sérlemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe 2018. január 19-én kelt jogerős határozatot, ebből kétséget kizáróan kiderül, hogy az alperestől 2009. november 10-én törvényesen szerezte meg a jövedelempótló kártérítése részösszegét, 1.731.298 forintot.

Csatolta fellebbezéséhez a NAV Fellebbviteli Igazgatóságának 2018. február 5-én kelt határozatát is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira tekintettel. Hangsúlyozta, hogy az átutalás nem személyes adat, az inkasszóra tekintettel egyebekben az átutalás sem téves, ugyanis az inkasszó következményeképpen az összeget a bank átutalta a felperes részére.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság lényeges, az ügy érdemére kiható, illetve az eljárás megismétlését szükségessé tevő eljárási szabálysértést nem vétett, a Pp. 252. § (2) bekezdés alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt ok. A törlési kereseti kérelmet indokolással, azon okból utasította el, mert a felperes megelőzőleg ilyen kérelmet nem terjesztett elő, a kérelemről ezért döntött, azt elbírálta. A jogvita jogkérdésként eldönthető volt, nem volt ennél fogva olyan bizonyításra szoruló tény, ami a bizonyítási kötelezettségre vonatkozó Pp. 3. § (3) szerinti tájékoztatást indokoltá tette volna.

Az elsőfokú bíróság a jelen ítéletben is rögzítette, a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállást lényegében helyesen állapította meg, azzal a kiegészítéssel, hogy az alperes 2014. augusztus 22-én beszámítási nyilatkozatot tett a felperes felé és tájékoztatta, hogy 1.731.298 forintot a vele szemben 2009. november 9. óta fennálló követelésükbe beszámítottnak tekint, a fennmaradó 199.075 forintot utalta át. A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével is egyetértett, az alábbi indokokra figyelemmel.

Abból kellett kiindulni, hogy a felperes személyes adat helyesbítési, és törlési keresetét tartalma szerint az Info tv. 17. §, 18. §-ára alapította, azaz az Alaptörvény VI. Cikk (2) bekezdése, illetve az Info tv. által biztosított személyes adatainak védelméhez való alapjogát kívánta érvényesíteni. Az Info tv. 18. § alkalmazásának előfeltétele az Info tv. 17. § szerinti érintetti jog alapossága. Az Info tv. 1. § értelmében a személyes adatok védelme tekintetében a törvény célja az adatok kezelésére vonatkozó szabályok meghatározása annak érdekében, hogy a természetes személyek magánszféráját az adatkezelők tiszteletben tartsák. Az Info tv. 17. § szerinti érintetti jogok azt biztosítják, hogy az érintett a személyes adataival rendelkezhesse, azok kezelését megismerhesse, a visszaéléseket megelőzhesse, ne eredményezzen rá, illetve magánszférájának területeire hátrányt téves, helytelen, felesleges adatok kezelése. Nem alkalmasak azonban arra, hogy a felek más természetű, pl. szerződéses, vagy kötelmi, esetleg végrehajtási jogvitáját elrendezzék. Amennyiben az adatkezelő és az érintett között vitatott a jogi helyzet megítélése, egy beszámítás jogszerűsége, tartozás fennállása, a vita nem dönthető el ennél fogva adat törlés, vagy helyesbítés iránti perben. A személyes adatvédelem terén az érintetti jogok nem adminisztratív jellegű jogvédelmet biztosítanak.

Jelen perben a felek egyezően nyilatkoztak az adatkezelés szempontjából releváns tényekről akként, hogy 2014-ben az alperes 199.075 forintot utalt át, a fennmaradó 1.731.298 forint - függetlenül annak jogszerű vagy jogszerűtlen voltától - szintén 2014-ben beszámítási nyilatkozatot tett. Ennek a két számnak az összege az a 1.930.373 forint, amelynek kifizetésére a bérjegyzék utalt. Nincs ezért számítási hiba, a beszámítás jogszerűsége pedig adat helyesbítési, törlési perben nem vizsgálható, mert az az adatok vitatott jogi értékelése és nem az adatok helyessége körébe tartozik. Nem volt jelentősége ezért sem az elsőfokú bírósági ítéletben, sem a fellebbezésben a korábbi perekben született ítéletek értelmezésének a beszámíthatóságra nézve, illetve a beszámítással kapcsolatos további érveléseknek a felek részéről.

A felperes helyesen hivatkozott arra, hogy az alperes a felperes Info tv. 3. § 2. pontja szerinti személyes adatait kezelte akkor, amikor rögzítette a részére történt pénzáttalálást a fizetési jegyzéken, illetve ezt nyilvántartotta. Ezzel összefüggésben azonban az alperes által kezelt, tárolt felperesre vonatkozó Info tv. 3. § 2. pontja szerinti információ, adat nem pusztán a fizetési jegyzéken szereplő áttalálás összege, hanem az is, hogy az alperes az áttalálással együtt beszámítási nyilatkozatot tett, a korábban inkasszóval felperes által beszedett összegből eredő követelésére 1.731.298 forint összegben és az őt megillető jövedelemhez a felperest ilyen formában juttatta. Az alperes által kezelt felperesre vonatkozó információk, mint személyes adatok a helyesség szempontjából nem vizsgálhatóak elszigetelten, a fizetési jegyzék információira korlátozottan. Az

alperes, mint adatkezelő a felperessel közölt beszámítási nyilatkozatát ugyanúgy a felperesre vonatkozó információként, az Info tv. 3. § 2. pontja szerinti személyes adatként kezeli.

A kezelt személyes adatok helyessége ennél fogva az adatok összessége alapján állapítható meg, az pedig - a beszámítás vitatott jogszerűségének vizsgálata nélkül - a keresetben érvényesített helyesbítéssel megváltoztatni kívánt kifizetést, felperesnek juttatott jövedelmet tekintve a tényeknek megfelelt. A felperes keresetében nem a kifizetés időpontjának, vagy módjának helyesbítését kérte, hanem a kifizetés összegének helyesbítését, ezért ezeknek az adatoknak a helyessége a kereseti igénye szempontjából közömbös.

A másodfokú bíróság utal arra is, hogy a vitatott adatokat az alperes, mint korábbi munkáltató köteles volt nyilvántartani, arról az elsőfokú bíróság által helyesen idézett Art. 46. § szerinti fizetési jegyzéket kiállítani és az adatokat az adóhatóság felé továbbítani. Amennyiben az alperes az általa jogszerűnek tartott beszámítási nyilatkozata ellenére, a felperesi kereseti kérelemnek megfelelően kisebb jövedelem kifizetéséről állít ki fizetési igazolást, kisebb jövedelmet továbbít az adóhatóság felé, azaz kizárólag a ténylegesen átutalt összeget közli az adóhatósággal, úgy az alperesi beszámítás helyessége esetén helytelen adatokat közölne.

Mivel a beszámítás helyessége ebben a jogvitában nem volt vizsgálható, és a felperesre vonatkozó kezelt adatok egészéről - függetlenül a vitatott jogi értékeléstől - nem lehetett megállapítani, hogy valótlanok, az Info tv. 17. § (1) bekezdése alapján adatok helyesbítésére nem volt jogszabályi lehetőség.

Az Info tv. 17. § (2) bekezdés szerinti érintetti jogérvényesítés, az adatok törlése iránti kérelem nem kötött előzetes kérelemhez, ugyanakkor az adattörlés iránti kereseti kérelem ugyanazon indokok mentén volt alaptalan, mint az adathelyesbítés iránti kérelem.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a másodfokú perköltség megfizetésére. A másodfokú perköltség az alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) bekezdésének és a 4/A. §-ának figyelembe vételével 15.000 forint+áfában megállapított ügyvédi munkadíjból állt.

A pártfogó ügyvédi munkadíjról a másodfokú bíróság a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján határozott a felperes pervesztességét figyelembe véve.

Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés o) pontja alapján illetékmentes.

Budapest, 2018. április 13.

dr. Kisbán Tamás s.k.  
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.  
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.  
bíró

